

[Gert Petersen.]

regår en registrering — ikke bare, som hr. Svend Haugaard sagde, af kriminelle, og det har vi for den sags skyld også justitsministerens egne ord for i de udtalelser, han er fremkommet med, og som jeg skal komme tilbage til om et øjeblik. Alene af den grund tror jeg ikke man kan konstruere en modsætning eller påstå, at justitsministeren har søgt at føre tinget bag lyset. Jeg mener for så vidt, at justitsministeren i de erklæringer, han kom med her den 20. november 1969, udtalte sig ganske klart; man kan sige, at han loftede noget af det slør, som lå over regeringserklæringen af 30. september 1968. Der var strengt juridisk ikke nogen modstrid imellem det, som kom frem ved afsløringen, og selve regeringserklæringen, og jeg er helt overbevist om, at en rigsret som enhver anden domstol vil lægge den yderste vægt på de anvendte formuleringer — og jeg er også helt overbevist om, at de anvendte formuleringer er ganske gennemtænkte — og komme til den konklusion, at der ikke var den af venstresocialisterne påståede modsætning.

Så kan man sige, at sådan blev regeringserklæringen ikke opfattet. Men her må jeg igen gentage, at det var justitsministeren selv, der senere — med nogen forsinkelse, skal jeg indrømme, efter at man i lang tid temmelig stereotyp bare havde gentaget regeringserklæringen — i hvert fald oplyste om en del af det faktiske indhold i erklæringen; og det skete med den også her citerede udtalelse til et dagblad om registrering af dem ude på overdrevet, og det skete med udtalelserne her i tinget under debatten den 20. november 1969. Jeg mener derfor, at det at rejse en rigsretsanklage i denne forbindelse er helt ved siden af, og jeg kan nærmest kun opfatte det som en håndsrækning til de partier, som gerne vil beskytte registreringen og videreføre den. Jeg er aldeles vel klar over, at sådan er det ikke tænkt, men det vil i hvert fald være resultatet af det.

Sagen bliver ikke mindre alvorlig, fordi man ikke kan rejse en sådan rigsretsanklage mod justitsministeren. Jeg gentager: regeringserklæringen sagde intet andet, end at alene det at udøve politisk lovlig virksomhed i sig selv ikke mere berettigede til registrering; dermed var det i øvrigt sagt, at

det havde det altså gjort tidligere, så det må have været kønne tilstande, der har hersket. Men med den tynde formulering, regeringserklæringen faktisk havde, er disse tilstande nu ikke blevet meget bedre. Det står uimodsigeligt fast ved nærlæsning af regeringserklæringen suppleret med de af justitsministeren den 20. november 1969 fremsatte udtalelser, at politiets hemmelige kartoteker ikke er afskaffet, de er reorganiseret — „reduceret“ havde jeg skrevet i mit manuskript; nu hørte jeg hr. Poul Schlüter bruge udtrykket „indsnævret“, ja vel, så lad os sige, at de er indsnævret. Jeg har ved forskellige lejligheder tidligere år hørt, at man var ved at drukne i papir og kartotekskort i afdelingen, så det har måske været meget praktisk at indsnævne registreringerne, men de er ikke afskaffet. Under dække af, at der engang måske og eventuelt kan komme en sigtelse ud af det, registrerer man på livet løs.

Jeg citerer justitsministeren fra den 20. november 1969, Folketingstidende 1969-70, sp. 1396:

„Det er klart, at vurderingen af, hvad der er rimelig mistanke for ulovlig politisk virksomhed, i første omgang træffes af selve den registrerende myndighed, nemlig efterretningstjenesten.“

Jeg kunne godt have lyst til at høre, hvad hr. Svend Haugaard mener om den udtalelse, i stedet for blot at høre ham flygte hen i nogle betragtninger om, at her til lands registrerer man kun kriminelle. Nej, efterretningstjenesten og dens chef vurderer, hvad der er rimelig mistanke for ulovlig politisk virksomhed, og den, der udsætter sig for denne forsmædelige afgørelse fra efterretningstjenestens side, bliver registreret. Så siger man, at der er et kontroludvalg. Ja, jeg skal komme tilbage til dette kontroludvalg til allersidst.

Justitsministeren kan naturligvis svare, at det til enhver tid er domstolene, der definitivt afgør, om den pågældende politiske virksomhed er ulovlig. Det er ganske rigtigt. Men han vil formentlig også hævde, at efterforskningen af, om der foreligger ulovligheder, til enhver tid påhviler de politimæssige myndigheder. Det er, hvad justitsministeren flere gange har påpeget. Ja men sådan en efterforskning kan jo tage lang tid; den kan stå på i årevis, og så må